

Як струмочок лугову ромашку напоїв

Виросла на лузі ромашка. На високій стебе-
линці розквітла жовта квіточка, наче маленьке
сонечко. Прийшло спекотне літо. Висохла зем-
ля. Похилила жовту голову ромашка: «Як же
я житиму в сухій землі?»

Неподалік дзюрчав струмочок. Почув, як
плаче квітка. Шкода стало струмочку ромаш-
ки. Підбіг до неї, заграв, заспівав, напоїв зем-
лю. Підняла ромашка жовту голівоньку, посміх-
нулася.

— Дякую, струмочку. Тепер я не боюся
сонця пекучого.

В. Сухомлинський

Лисицині ліхтарики

Одного разу хитра руда Лисиця повертала-ся додому. Шлях її був через ліс. Уночі темно-темно в лісі — нічого ніяк не видно.

Вдарилася Лисичка лобом об дуб, і так їй боляче було. Вона й думає:

«Треба якось шлях у лісі освітити». Знайшла пеньок-світлячок. Світиться пеньок-світлячок у темряві. Взяла Лисичка шматочки пенька-світлячка та й розклала на дорозі. Засяяли білі ліхтарики. Стало в лісі світло, аж Сич здивувався: «Що це таке? Невже вночі день настав?»

Хитра Лисиця йде лісом та посміхається.

А Зайчик за дубом сховався й визирає.

В. Сухомлинський

Просто старенька

Ішли вулицею хлопчик та дівчинка. А попереду них ішла старенька жінка. Було дуже слизько. Старенька послизнулася й упала.

— Потримай-но мої книжки! — гукнув хлопчик, віддав дівчинці свою сумку й поквапився допомагати бабусі. Коли він повернувся, дівчинка запитала:

— Це твоя бабуся?

— Ні, — відповів хлопчик.

— Мама? — здивувалася подружка.

— Ні!

— Може, тітка? Чи знайома?

— Та ні, кажу ж! — відповів їй хлопчик. —

Це просто старенька!

В. Осєєва

